

اثربخشی درمان متمرکز بر شفقت بر بهبود کیفیت زندگی و افزایش تاب‌آوری مراقبان بیماران

دمانس

عزت اله قدم پور^۱، مطهره نصرت‌آبادی^۲، پریسا پورآبادی^۳، فضل اله میردیریکوند^۴

۱. دانشیار گروه روانشناسی دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران.
۲. دانشجوی دکتری روانشناسی دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران.
۳. دانشجوی دکتری روانشناسی دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران.
۴. دانشیار گروه روانشناسی دانشگاه لرستان، خرم‌آباد، ایران. (نویسنده مسئول).

مجله پیشرفت‌های نوین در علوم رفتاری، دوره پنجم، شماره چهل و سوم، اردیبهشت‌ماه ۱۳۹۹، صفحات ۵۵-۴۳

چکیده

هدف پژوهش حاضر، بررسی اثربخشی درمان متمرکز بر شفقت بر بهبود کیفیت زندگی و افزایش تاب‌آوری مراقبان بیماران دمانس بود. طرح پژوهش حاضر، نیمه آزمایشی از نوع پیش‌آزمون و پس‌آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه مراقبان بیماران دمانس در شهر اصفهان بود که به‌صورت در دسترس ۳۰ نفر از مراقبان بیماران دمانس در کلینیک حافظه وابسته به دانشگاه علوم پزشکی اصفهان انتخاب شدند و به‌صورت تصادفی به دو گروه آزمایش و گواه تقسیم شدند. ابزار پژوهش پرسشنامه‌های کیفیت زندگی ویر و شربورن (۱۹۹۲) (SF-36) و تاب‌آوری (CD-RISC)؛ کانر و دیویدسون (۲۰۰۳) بودند که در دو مرحله‌ی پیش‌آزمون و پس‌آزمون توسط دو گروه آزمایش و کنترل تکمیل شدند؛ و تنها گروه آزمایش مورد درمان متمرکز بر شفقت (مبتنی بر طرح درمانی گیلبرت-۲۰۰۹) در ۱۰ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای قرار گرفتند و جهت جلوگیری از سو تعبیر گروه گواه درمانی بی‌ارتباط دریافت کردند. تحلیل داده‌ها با استفاده از آزمون پارامتریک، تحلیل کوواریانس چندمتغیری (MANCOVA) با استفاده از نرم‌افزار SPSS21 صورت گرفت. نتایج نشان داد که گروه آزمایش افزایش معناداری را در تاب‌آوری و سه مؤلفه از کیفیت زندگی (سلامت عمومی، بهزیستی هیجانی و انرژی) بعد درمان نشان دادند. بر اساس یافته‌ها می‌توان گفت درمان متمرکز بر شفقت عامل تأثیرگذار مهمی بر بهبود کیفیت زندگی و افزایش تاب‌آوری در مراقبان بیماران دمانس است.

واژه‌های کلیدی: شفقت، کیفیت زندگی، تاب‌آوری، مراقبان، بیماران دمانس.